

Ediția în limba română

Legislație

Anul 60

20 mai 2017

Cuprins

I Acte legislative

DECIZII

- ★ Decizia (UE) 2017/864 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2017 privind Anul european al patrimoniului cultural (2018) 1

II Acte fără caracter legislativ

ACORDURI INTERNAȚIONALE

- ★ Informare privind intrarea în vigoare a Acordului de parteneriat în domeniul pescuitului sustenabil între Uniunea Europeană și guvernul Insulelor Cook 10
- ★ Decizia (UE) 2017/865 a Consiliului din 11 mai 2017 privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, în ceea ce privește aspectele legate de cooperarea judiciară în materie penală 11
- ★ Decizia (UE) 2017/866 a Consiliului din 11 mai 2017 privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, în ceea ce privește azilul și nereturnarea 13

REGULAMENTE

- ★ Regulamentul delegat (UE) 2017/867 al Comisiei din 7 februarie 2017 privind categoriile de acorduri care trebuie protejate în cadrul transferurilor parțiale de proprietate în temeiul articolului 76 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ 15

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE.

Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/868 al Comisiei din 19 mai 2017 de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume 20

DECIZII

- ★ **Decizia (UE, Euratom) 2017/869 a Consiliului din 16 mai 2017 de numire a unui membru în cadrul Curții de Conturi** 22
-

Rectificări

- ★ **Rectificare la Regulamentul (UE) 2017/693 al Comisiei din 7 aprilie 2017 de modificare a anexelor II, III și V la Regulamentul (CE) nr. 396/2005 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește limitele maxime pentru reziduurile de bitertanol, cloromequat și tebufenpirad din sau de pe anumite produse (JO L 101, 13.4.2017)** 23
- ★ **Rectificare la Regulamentul (UE) nr. 1270/2009 al Consiliului din 21 decembrie 2009 privind autorizarea permanentă a anumitor aditivi din hrana animalelor (JO L 339, 22.12.2009)** 23

I

(Acte legislative)

DECIZII

DECIZIA (UE) 2017/864 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 17 mai 2017****privind Anul european al patrimoniului cultural (2018)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 167,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Ideile, principiile și valorile integrate în patrimoniul cultural al Europei reprezintă o sursă comună de memorie, de înțelegere, de identitate, de dialog, de coeziune și de creativitate pentru Europa. Patrimoniul cultural joacă un rol în Uniunea Europeană și preambulul Tratatului privind Uniunea Europeană (TUE) menționează că semnatarii acestuia s-au inspirat „din moștenirea culturală, religioasă și umanistă a Europei”.
- (2) Articolul 3 alineatul (3) din TUE prevede că Uniunea respectă bogăția diversității sale culturale și lingvistice și veghează la protejerea și dezvoltarea patrimoniului cultural european.
- (3) Articolul 167 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) conferă Uniunii sarcina de a contribui la înflorirea culturilor statelor membre, respectând diversitatea națională și regională a acestora și punând în evidență, în același timp, moștenirea culturală comună. Acțiunea Uniunii urmărește să încurajeze cooperarea dintre statele membre și, în cazul în care este necesar, să sprijine și să completeze acțiunea acestora în domenii precum îmbunătățirea cunoașterii și a diseminării culturii și istoriei popoarelor europene și conservarea și protejerea patrimoniului cultural de importanță europeană.
- (4) După cum a evidențiat Comisia în comunicarea sa din 22 iulie 2014 intitulată „Spre o abordare integrată a patrimoniului cultural european”, patrimoniul cultural este o resursă comună și un bun al tuturor păstrat pentru generațiile viitoare. Prin urmare, protejerea patrimoniului cultural este o responsabilitate comună a tuturor părților interesate.
- (5) Patrimoniul cultural este deosebit de valoros pentru societatea europeană din punct de vedere cultural, social, economic și al mediului. Prin urmare, gestionarea durabilă a acestuia constituie o opțiune strategică pentru secolul XXI, după cum a subliniat Consiliul în concluziile sale din 21 mai 2014 ⁽³⁾. Contribuția patrimoniului cultural, din perspectiva creării de valoare, a competențelor și a locurilor de muncă, dar și a calității vieții, este subestimată.

⁽¹⁾ JO C 88, 21.3.2017, p. 7.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 27 aprilie 2017 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 11 mai 2017.

⁽³⁾ Concluziile Consiliului din 21 mai 2014 privind patrimoniul cultural ca resursă strategică pentru o Europă durabilă (JO C 183, 14.6.2014, p. 36).

- (6) Patrimoniul cultural este fundamental pentru Agenda europeană pentru cultură ⁽¹⁾ și contribuie la atingerea obiectivelor acesteia, respectiv promovarea diversității culturale și a dialogului intercultural, promovarea culturii drept catalizator al creativității și ca element vital în relațiile internaționale ale Uniunii. Acesta reprezintă totodată una dintre cele patru priorități ale cooperării europene în domeniul culturii pentru perioada 2015-2018, astfel cum sunt prevăzute în actualul plan de lucru în domeniul culturii, adoptat de Consiliu și de reprezentanții guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului, la 25 noiembrie 2014 ⁽²⁾.
- (7) În concluziile sale din 21 mai 2014, Consiliul a precizat că patrimoniul cultural înglobează un spectru amplu de resurse moștenite din trecut, sub toate formele și aspectele – materiale, imateriale și digitale (create sub formă digitală și digitizate), inclusiv monumente, situri, peisaje, competențe, practici, cunoștințe și expresii ale creativității umane, precum și colecții conservate și gestionate de organisme publice și private precum muzeele, bibliotecile și arhivele. Patrimoniul cultural include, de asemenea, patrimoniul cinematografic.
- (8) Patrimoniul cultural s-a constituit în decursul secolelor, prin interacțiunea dintre expresiile culturale ale diferitelor civilizații care au populat Europa. Declaraarea unui An european al patrimoniului cultural va contribui la încurajarea și la susținerea înțelegerii importanței de a proteja și a promova diversitatea expresiilor culturale. Una dintre modalitățile de realizare a unei astfel de înțelegeri ar fi programe educaționale și de creștere a gradului de sensibilizare a publicului, în concordanță cu obligațiile stabilite în Convenția UNESCO din 2005 pentru protecția și promovarea diversității expresiilor culturale, la care Uniunea și statele membre sunt parte.
- (9) În conformitate cu articolul 30 din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap, la care Uniunea și majoritatea statelor membre sunt parte, părțile la convenție recunosc dreptul persoanelor cu handicap de a participa, la viața culturală, în condiții egale cu celelalte persoane și adoptă toate măsurile adecvate pentru a se garanta că persoanele cu handicap, printre altele, beneficiază de acces la spațiile unde se desfășoară activități sau servicii culturale, cum ar fi teatre, muzee, cinematografe, biblioteci și servicii turistice și, pe cât posibil, beneficiază de acces la monumente și situri de importanță culturală națională.
- (10) Premiul „European Access City Award” a demonstrat că este atât fezabil, cât și un exemplu de bună practică prin care să se asigure, pentru persoanele cu handicap, persoanele în vârstă și persoanele cu mobilitate redusă sau cu alte tipuri de handicapuri temporare, accesul la patrimoniul cultural al orașelor, în modalități care le respectă natura și valorile.
- (11) Patrimoniul cultural joacă un rol important în asigurarea coeziunii comunității într-o perioadă în care diversitatea culturală este în creștere în societățile europene. Siturile cărora li s-a acordat Marca patrimoniului european au o dimensiune europeană puternică, dat fiind faptul că au fost selectate pentru rolul lor în istoria europeană. Împreună cu Capitalele europene ale culturii, aceste situri consolidează sentimentul de apartenență la un spațiu european comun. Ar trebui, prin urmare, căutate complementarități cu Anul european al patrimoniului cultural. Noile abordări participative și interculturale ale politicilor în materie de patrimoniu și ale inițiativelor educaționale care atribuie o demnitate egală tuturor formelor de patrimoniu cultural pot crește încrederea, recunoașterea reciprocă și coeziunea socială, după cum o demonstrează și cooperarea internațională în cadrul Consiliului Europei.
- (12) Rolul pe care îl joacă patrimoniul cultural este recunoscut și în Agenda 2030 a ONU pentru dezvoltare durabilă (denumită în continuare „Agenda 2030”), care recunoaște cetățenia globală, diversitatea culturală și dialogul intercultural ca principii fundamentale ale dezvoltării durabile. Agenda 2030 recunoaște că toate culturile și civilizațiile pot contribui la dezvoltarea durabilă și sunt factori esențiali pentru aceasta. Cultura este menționată în mod explicit în mai multe obiective de dezvoltare durabilă ale Agendei 2030, cu precădere la obiectivul 11 (Orașe-patrimoniu), precum și la obiectivul 4 (Educația) și, în legătură cu turismul, la obiectivul 8 (Creșterea durabilă) și obiectivul 12 (Modelele de consum).
- (13) Creșterea gradului de recunoaștere la nivel internațional a nevoii de a plasa oamenii și valorile umane în centrul unui concept extins și interdisciplinar al patrimoniului cultural consolidează necesitatea stimulării unui acces mai larg la patrimoniul cultural, printre altele, în lumina efectelor pozitive ale acestuia asupra calității vieții. Un astfel de acces mai larg poate fi realizat prin abordarea unor audiențe diferite și prin creșterea accesibilității locațiilor, clădirilor, produselor și serviciilor, ținând cont de nevoile speciale și de implicațiile schimbărilor demografice.

⁽¹⁾ Rezoluția Consiliului din 16 noiembrie 2007 privind o agendă europeană pentru cultură (JO C 287, 29.11.2007, p. 1).

⁽²⁾ Concluziile Consiliului și ale reprezentanților guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului, privind un plan de lucru în domeniul culturii 2015-2018 (JO C 463, 23.12.2014, p. 4).

- (14) Politicile privind întreținerea, restaurarea, conservarea, reutilizarea, accesibilitatea și promovarea patrimoniului cultural și a serviciilor aferente reprezintă în primul rând responsabilități naționale, regionale sau locale. Cu toate acestea, patrimoniul cultural are o dimensiune europeană clară, care este abordată, în plus față de politicile culturale, prin alte politici ale Uniunii cum ar fi educația, agricultura și dezvoltarea rurală, dezvoltarea regională, coeziunea socială, afacerile maritime, mediul înconjurător, turismul, agenda digitală, cercetarea și inovarea și comunicarea.
- (15) Anul 2018 are o importanță simbolică și istorică pentru Europa și pentru patrimoniul cultural al acesteia, deoarece marchează o serie de evenimente semnificative, cum ar fi cea de a 100-a aniversare a încheierii Primului Război Mondial și a independenței mai multor state membre, precum și cea de a 400-a aniversare a începutului Războiului de Treizeci de Ani. Anul european al patrimoniului cultural poate, prin urmare, oferi ocazii de a înțelege mai bine prezentul printr-o înțelegere mai nuanțată și împărtășită a trecutului.
- (16) Pentru a exploata pe deplin potențialul patrimoniului cultural pentru societățile și economiile europene, protecția, îmbunătățirea și gestionarea patrimoniului cultural impun o guvernare participativă eficientă (adică pe mai multe niveluri și implicând mai multe părți interesate), precum și o cooperare transsectorială consolidată, astfel cum prevede Consiliul în concluziile sale din 25 noiembrie 2014 ⁽¹⁾. O astfel de guvernare și cooperare implică toate părțile interesate, inclusiv autoritățile publice, sectorul patrimoniului cultural, actorii privați și organizațiile societății civile, cum ar fi ONG-urile și organizațiile din sectorul voluntariatului.
- (17) Mai mult, în concluziile sale din 25 noiembrie 2014, Consiliul a invitat Comisia să ia în considerare prezentarea unei propuneri pentru declararea unui An european al patrimoniului cultural.
- (18) În rezoluția sa din 8 septembrie 2015, Parlamentul European a recomandat să se declare, de preferință 2018, An european al patrimoniului cultural.
- (19) În avizul său din 16 aprilie 2015 ⁽²⁾, Comitetul Regiunilor a salutat recomandarea Consiliului de a lua în considerare declararea unui An european al patrimoniului cultural, subliniind contribuția acestuia la atingerea unor obiective comune în context paneuropean.
- (20) Declararea unui An european al patrimoniului cultural reprezintă o modalitate eficientă de a spori gradul de sensibilizare a publicului, de a disemina informații privind bunele practici, de a promova dezbaterile în materie de politici, cercetarea și inovarea și de a îmbunătăți colectarea și analiza de probe calitative și de date cantitative, inclusiv statistici, referitoare la impactul economic și social al patrimoniului cultural. Constituind un mediu pentru promovarea simultană a acestor obiective la nivelul Uniunii, dar și la nivel național, regional și local, pot fi sporite sinergia și utilizarea mai eficientă a resurselor. În acest sens, Comisia ar trebui să furnizeze în timp util informații și să coopereze îndeaproape cu Parlamentul European, cu Consiliul și statele membre, cu Comitetul Regiunilor și cu organismele și asociațiile active în domeniul patrimoniului cultural la nivelul Uniunii. Pentru a asigura faptul că activitățile desfășurate în cadrul Anului european al patrimoniului cultural au o dimensiune europeană, statele membre sunt, de asemenea, încurajate să colaboreze între ele.
- (21) Patrimoniul cultural reprezintă, de asemenea, un domeniu de intervenție în mai multe programe din domeniul relațiilor externe, în special, dar nu exclusiv, în Orientul Mijlociu. Promovarea valorii patrimoniului cultural reprezintă și o reacție la distrugerea deliberată a tezaurilor culturale în zonele de conflict, astfel cum subliniază Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și Comisia în comunicarea lor comună din 8 iunie 2016 intitulată „Către o strategie a UE pentru relațiile culturale internaționale”. Este important să se asigure complementaritatea între Anul european al patrimoniului cultural și toate inițiativele de relații externe dezvoltate în cadre corespunzătoare. Acțiunile de protejare și promovare a patrimoniului cultural în contextul instrumentelor relevante pentru relațiile externe ar trebui să reflecte, printre altele, interesul reciproc asociat schimbului de experiențe și de valori cu țările terțe. Anul european al patrimoniului cultural ar trebui să promoveze cunoașterea reciprocă, respectul și înțelegerea culturilor implicate.
- (22) Țările candidate și potențial candidate la aderare ar trebui să fie asociate îndeaproape cu acțiuni derulate în cadrul Anului european al patrimoniului cultural. De asemenea, ar trebui avută în vedere și implicarea țărilor care fac obiectul politicii europene de vecinătate și a altor țări partenere, după caz. O asemenea implicare poate fi urmărită în cadrele relevante pentru cooperare și dialog, în special în contextul dialogului din cadrul societății civile între Uniune și țările respective.

⁽¹⁾ Concluziile Consiliului privind guvernarea participativă a patrimoniului cultural (JO C 463, 23.12.2014, p. 1).

⁽²⁾ Avizul Comitetului European al Regiunilor – Spre o abordare integrată a patrimoniului cultural european (JO C 195, 12.6.2015, p. 22).

- (23) Protejarea, conservarea și consolidarea patrimoniului cultural al Europei se încadrează în obiectivele programelor existente ale Uniunii. Prin urmare, un An european al patrimoniului cultural poate fi pus în aplicare folosind aceste programe în conformitate cu dispozițiile existente, și stabilind priorități de finanțare pe bază anuală sau multianuală. Programele și politicile în domenii precum cultura, educația, agricultura și dezvoltarea rurală, dezvoltarea regională, coeziunea socială, afacerile maritime, mediul înconjurător, turismul, Strategia privind piața unică digitală, cercetarea și inovarea și comunicarea contribuie în mod direct și indirect la protecția, îmbunătățirea, reutilizarea inovatoare și promovarea patrimoniului cultural al Europei și pot sprijini Anul european al patrimoniului cultural în acord cu cadrele juridice corespunzătoare. Pot fi avute în vedere contribuții naționale complementare cofinanțării la nivelul Uniunii, inclusiv prin mecanisme de finanțare flexibile cum ar fi parteneriatele public-private sau finanțarea participativă, pentru a sprijini obiectivele Anului european al patrimoniului cultural.
- (24) Interesele financiare ale Uniunii ar trebui să fie protejate prin măsuri proporționale pe tot parcursul ciclului de cheltuieli, inclusiv prin prevenirea, depistarea și investigarea neregulilor, recuperarea fondurilor pierdute, plătite în mod necuvenit sau incorect utilizate și, dacă este cazul, prin sancțiuni administrative și financiare.
- (25) Prezenta decizie stabilește un pachet financiar pentru toată durata Anului european al patrimoniului cultural, pachet financiar care reprezintă, pentru Parlamentul European și pentru Consiliu, principala valoare de referință în înțelesul punctului 17 din Acordul interinstituțional din 2 decembrie 2013 dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind disciplina bugetară, cooperarea în chestiuni bugetare și buna gestiune financiară ⁽¹⁾, pe durata procedurii bugetare anuale.
- (26) Întrucât obiectivele prezentei decizii, și anume încurajarea împărtășirii și prețuirii patrimoniului cultural al Europei, sensibilizarea opiniei publice cu privire la istoria și la valorile comune, precum și consolidarea sentimentului de apartenență la un spațiu european comun, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar având în vedere necesitatea schimbului transnațional de informații și a diseminării de bune practici la nivelul Uniunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta decizie nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor menționate,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Obiect

- (1) Anul 2018 este desemnat drept „Anul european al patrimoniului cultural” (denumit în continuare „Anul european”).
- (2) Obiectivul Anului european este acela de a încuraja împărtășirea și prețuirea patrimoniului cultural al Europei ca resursă comună, de a sensibiliza opinia publică cu privire la istoria și la valorile comune, precum și de a consolida sentimentul de apartenență la un spațiu european comun.

Articolul 2

Obiective

- (1) Obiectivele generale ale Anului european constau în a încuraja și a sprijini eforturile Uniunii, ale statelor membre și ale autorităților regionale și locale, în cooperare cu sectorul patrimoniului cultural și cu societatea civilă în sens larg, de a proteja, conserva, reutiliza, îmbunătăți, valorifica și promova patrimoniul cultural al Europei. În special, Anul european:
- (a) contribuie la promovarea rolului patrimoniului cultural al Europei drept componentă fundamentală a diversității culturale și a dialogului intercultural. Respectând pe deplin competențele statelor membre, acesta evidențiază cele mai bune mijloace de a asigura conservarea și protejarea patrimoniului cultural al Europei, precum și promovarea acestuia în rândul unui public mai larg și mai diversificat, inclusiv prin măsuri de creștere a audienței și de educație în domeniul patrimoniului, promovând astfel incluziunea socială și integrarea;

⁽¹⁾ JO C 373, 20.12.2013, p. 1.

- (b) consolidează contribuția patrimoniului cultural al Europei la societate și economie prin potențialul său economic direct și indirect, care include capacitatea de a susține sectoarele culturale și creative, inclusiv întreprinderile mici și mijlocii, și de a inspira creația și inovarea, de a promova dezvoltarea durabilă și turismul, de a îmbunătăți coeziunea socială și de a genera locuri de muncă pe termen lung;
 - (c) contribuie la promovarea patrimoniului cultural ca element important al relațiilor dintre Uniune și țările terțe, fructificând interesul și nevoile țărilor partenere, precum și cunoștințele specializate ale Europei privind patrimoniul cultural.
- (2) Obiectivele specifice ale Anului european constau în:
- (a) încurajarea unor abordări privind patrimoniul cultural care să fie axate pe cetățeni, favorabile incluziunii, orientate spre viitor, mai integrate, sustenabile și transsectoriale;
 - (b) promovarea unor modele inovatoare de guvernare participativă și de gestionare a patrimoniului cultural, care să implice toate părțile interesate, inclusiv autoritățile publice, sectorul patrimoniului cultural, actorii privați și organizațiile societății civile;
 - (c) promovarea dezbaterilor, a activităților de cercetare și a schimbului de bune practici în ceea ce privește calitatea conservării, protejarea, reutilizarea inovatoare și consolidarea patrimoniului cultural, precum și în ceea ce privește intervențiile contemporane asupra mediului istoric;
 - (d) promovarea unor soluții care să facă patrimoniul cultural accesibil tuturor, inclusiv prin intermediul mijloacelor digitale, prin înlăturarea obstacolelor sociale, culturale și fizice, ținând seama de persoanele cu nevoi speciale;
 - (e) scoaterea în evidență și consolidarea contribuției pozitive a patrimoniului cultural pentru societate și pentru economie prin cercetare și inovare, inclusiv prin consolidarea bazei de date concrete pentru o astfel de contribuție la nivelul Uniunii;
 - (f) încurajarea sinergiilor dintre politicile privind patrimoniul cultural și cele de mediu prin integrarea patrimoniului cultural în politicile de mediu, arhitectonice și de urbanism, precum și prin promovarea eficienței energetice;
 - (g) încurajarea strategiilor de dezvoltare regională și locală care valorifică potențialul patrimoniului cultural, inclusiv prin promovarea turismului durabil;
 - (h) sprijinirea dezvoltării competențelor specializate și îmbunătățirea gestionării cunoștințelor și a transferului de cunoștințe în sectorul patrimoniului cultural, ținând cont de implicațiile trecerii la era digitală;
 - (i) promovarea patrimoniului cultural ca sursă de inspirație pentru creația și inovarea contemporană și evidențierea potențialului de stimulare reciprocă și de interacțiune mai puternică între sectorul patrimoniului cultural și alte sectoare culturale și creative;
 - (j) sensibilizarea cu privire la importanța patrimoniului cultural al Europei prin educație și învățare pe tot parcursul vieții, cu accent în special pe copii, tineret și persoanele în vârstă, comunitățile locale și grupurile greu accesibile;
 - (k) evidențierea potențialului cooperării în aspecte legate de patrimoniul cultural, pentru dezvoltarea unor legături mai puternice în cadrul Uniunii și cu țările din afara Uniunii și pentru încurajarea dialogului intercultural, a reconcilierii postconflict și a prevenirii conflictelor;
 - (l) promovarea cercetării și inovării privind patrimoniul cultural, facilitarea însușirii și a exploatării rezultatelor cercetării de către toate părțile interesate, în special de către autoritățile publice și sectorul privat și facilitarea diseminării rezultatelor cercetării către un public mai larg;
 - (m) încurajarea sinergiilor între Uniune și statele membre, inclusiv prin consolidarea inițiativelor pentru prevenirea traficului ilicit de bunuri culturale; precum și
 - (n) evidențierea, în cursul anului 2018, a evenimentelor semnificative care au o importanță simbolică pentru istoria Europei și pentru patrimoniul său cultural.

*Articolul 3***Conținutul măsurilor**

- (1) Măsurile care urmează să fie luate pentru realizarea obiectivelor stabilite la articolul 2 includ următoarele activități la nivelul Uniunii, național, regional sau local, legate de obiectivele Anului european:
- (a) inițiative și evenimente menite să promoveze dezbaterile și sensibilizarea cu privire la importanța și valoarea patrimoniului cultural și să faciliteze implicarea cetățenilor și a părților interesate;
 - (b) campanii de informare, de educare și de sensibilizare și expoziții menite să promoveze valori precum diversitatea și dialogul intercultural, folosind date concrete din bogatul patrimoniu cultural al Europei și să stimuleze contribuția publicului larg la protecția și gestionarea patrimoniului cultural și, mai general, la atingerea obiectivelor Anului european;
 - (c) schimbul de experiențe și de bune practici între administrațiile naționale, regionale și locale și alte organizații și diseminarea de informații privind patrimoniul cultural, inclusiv prin intermediul bibliotecii digitale Europeana;
 - (d) derularea unor studii și activități de cercetare și inovare, precum și diseminarea rezultatelor acestora la nivel european sau național; precum și
 - (e) promovarea proiectelor și rețelelor care au legătură cu Anul european, inclusiv prin intermediul mass-mediei și al rețelelor sociale.
- (2) Comisia și statele membre, la nivelul Uniunii și, respectiv, la nivel național, pot identifica alte activități decât cele menționate la alineatul (1), cu condiția ca acestea să contribuie la atingerea obiectivelor Anului european prevăzute la articolul 2.
- (3) Instituțiile și organismele Uniunii, precum și statele membre, la nivelul Uniunii și, respectiv, la nivel național, pot face trimitere la Anul european și pot utiliza logo-ul acestuia pentru promovarea activităților menționate la alineatele (1) și (2).

*Articolul 4***Coordonarea la nivelul statelor membre**

Responsabilitatea organizării participării la Anul european la nivel național revine statelor membre. În acest sens, statele membre numesc coordonatori naționali. Coordonatorii naționali asigură coordonarea activităților relevante la nivel național.

*Articolul 5***Coordonarea la nivelul Uniunii**

- (1) Comisia convoacă reuniuni periodice ale coordonatorilor naționali pentru a coordona derularea Anului european. Reuniunile respective constituie, de asemenea, o oportunitate pentru schimbul de informații cu privire la punerea în aplicare a Anului european la nivel național și la nivelul Uniunii; la aceste reuniuni pot participa în calitate de observatori reprezentanți ai Parlamentului European.
- (2) Coordonarea Anului european la nivelul Uniunii implică o abordare transversală în vederea creării unor sinergii între diversele programe și inițiative ale Uniunii care finanțează proiecte în domeniul patrimoniului cultural.
- (3) Comisia convoacă reuniuni periodice ale părților interesate și ale reprezentanților organizațiilor sau organismelor active în domeniul patrimoniului cultural, inclusiv ale rețelelor culturale transnaționale existente și ale ONG-urilor relevante, precum și ale organizațiilor de tineret, pentru a o sprijini în punerea în aplicare a Anului european la nivelul Uniunii.

*Articolul 6***Cooperarea internațională**

În contextul Anului european, Comisia cooperează cu organizațiile internaționale competente, în special cu Consiliul Europei și cu UNESCO, asigurând vizibilitatea participării Uniunii.

*Articolul 7***Protejarea intereselor financiare ale Uniunii**

(1) Comisia ia măsurile adecvate pentru a se asigura că, atunci când acțiunile finanțate în temeiul prezentei decizii sunt puse în aplicare, interesele financiare ale Uniunii sunt protejate prin aplicarea de măsuri preventive împotriva fraudei, corupției și oricărui altor activități ilegale, prin controale și inspecții eficiente și, în cazul identificării unor nereguli, prin recuperarea sumelor plătite în mod necuvenit și, dacă este cazul, prin aplicarea de sancțiuni administrative și financiare eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.

(2) Comisia sau reprezentanții acesteia și Curtea de Conturi au competența de a desfășura audituri, pe baza unor documente și a unor controale și inspecții la fața locului, cu privire la toți beneficiarii de granturi, contractanții și subcontractanții care au primit fonduri din partea Uniunii în temeiul prezentei decizii.

(3) Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) poate efectua investigații, inclusiv controale și inspecții la fața locului, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute în Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și în Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului ⁽²⁾ și cu scopul de a identifica dacă au avut loc cazuri de fraudă, corupție sau orice altă activitate ilegală care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un acord de grant sau o decizie de acordare a unui grant sau în legătură cu un contract finanțat în temeiul prezentei decizii.

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3), acordurile de cooperare cu țările terțe și cu organizațiile internaționale, contractele, acordurile de grant și deciziile de acordare a granturilor rezultate din punerea în aplicare a prezentei decizii, trebuie să conțină dispoziții care împuternicesc în mod expres Comisia, Curtea de Conturi și OLAF să efectueze astfel de audituri și investigații, în conformitate cu competențele care le revin.

*Articolul 8***Finanțarea**

Cofinanțarea la nivelul Uniunii a activităților de punere în aplicare a Anului european se realizează în conformitate cu normele aplicabile programelor existente, precum programul Europa Creativă, și în limita posibilităților existente pentru stabilirea priorităților la nivel anual sau multianual. Atunci când este cazul, alte programe și politici pot sprijini Anul european, în limitele dispozițiilor juridice și financiare pe care se întemeiază.

*Articolul 9***Bugetul**

Pachetul financiar pentru punerea în aplicare a prezentei decizii pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2017 și 31 decembrie 2018 este de 8 milioane EUR.

Parlamentul European și Consiliul autorizează creditele anuale disponibile în limitele stabilite de cadrul financiar multianual.

*Articolul 10***Monitorizare și evaluare**

Până la 31 decembrie 2019, Comisia prezintă un raport Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor cu privire la punerea în aplicare, rezultatele și evaluarea globală a inițiativelor prevăzute în prezenta decizie. Raportul include sugestii privind noi eforturi comune în domeniul patrimoniului cultural.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2).

*Articolul 11***Intrarea în vigoare**

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Strasbourg, 17 mai 2017.

Pentru Parlamentul European
Președintele
A. TAJANI

Pentru Consiliu
Președintele
C. ABELA

DECLARAȚIA COMUNĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

În conformitate cu articolul 9 din decizie, pachetul financiar pentru punerea în aplicare a Anului european al patrimoniului cultural (2018) este de 8 milioane EUR. Pentru a finanța pregătirea Anului european al patrimoniului cultural, 1 milion EUR va fi alocat din cadrul resurselor existente în bugetul pentru 2017. Pentru bugetul 2018, 7 milioane EUR vor fi rezervate pentru Anul european al patrimoniului cultural și evidențiate într-o linie bugetară. Din suma respectivă, 3 milioane EUR vor proveni din resursele prevăzute în prezent pentru programul Europa creativă și 4 milioane EUR vor fi reprioritizate de la alte resurse existente fără a utiliza marjele existente și fără a aduce atingere competențelor autorității bugetare.

DECLARAȚIA COMISIEI

Comisia ia notă de acordul la care au ajuns colegiitorii privind introducerea unui pachet financiar de 8 milioane EUR la articolul 9 din Decizia Parlamentului European și a Consiliului privind Anul european al patrimoniului cultural (2018). Comisia reamintește că este prerogativa autorității bugetare de a autoriza suma creditelor în bugetul anual, în conformitate cu articolul 314 din TFUE.

II

(Acte fără caracter legislativ)

ACORDURI INTERNAȚIONALE

Informare privind intrarea în vigoare a Acordului de parteneriat în domeniul pescuitului sustenabil între Uniunea Europeană și guvernul Insulelor Cook

Uniunea Europeană și Insulele Cook au semnat, la 3 mai 2016, la Bruxelles și, respectiv, la 14 octombrie 2016, la Avarua, un Acord de parteneriat în domeniul pescuitului sustenabil și un protocol de punere în aplicare a acestuia.

Uniunea Europeană a notificat la 28 februarie 2017 faptul că a finalizat procedurile interne necesare pentru intrarea în vigoare a acordului. Insulele Cook au transmis notificarea la data de 10 mai 2017.

Prin urmare, acordul a intrat în vigoare la 10 mai 2017, în conformitate cu articolul 17 al acestuia.

DECIZIA (UE) 2017/865 A CONSILIULUI**din 11 mai 2017****privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, în ceea ce privește aspectele legate de cooperarea judiciară în materie penală**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (2) și articolul 83 alineatul (1), coroborate cu articolul 218 alineatul (5),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

întrucât:

- (1) Uniunea a participat, în calitate de observator, alături de statele membre, la negocierile referitoare la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (denumită în continuare „convenția”), care a fost adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 7 aprilie 2011. Convenția a fost deschisă spre semnare la 11 mai 2011.
- (2) În conformitate cu articolul 75 din convenție, aceasta este deschisă pentru semnarea de către Uniune.
- (3) Convenția creează un cadru legal cuprinzător și multidimensional de protejare a femeilor împotriva tuturor formelor de violență. Acesta are drept scop prevenirea, urmărirea penală și eliminarea violenței împotriva femeilor și a fetelor și a violenței domestice. Convenția prevede o gamă largă de măsuri, de la colectarea datelor și sensibilizare la măsuri juridice privind incriminarea a diferite forme de violență împotriva femeilor. Aceasta include măsuri de protecție a victimelor și furnizarea de servicii de sprijin și abordează problema violenței de gen în contextul azilului și migrației. Convenția instituie un mecanism de monitorizare specific care le permite părților să asigure punerea în aplicare eficace a dispozițiilor sale.
- (4) Semnarea convenției în numele Uniunii va contribui la realizarea egalității între femei și bărbați în toate domeniile, ceea ce constituie un obiectiv fundamental și o valoare fundamentală a Uniunii care trebuie respectate în toate activitățile sale în conformitate cu articolele 2 și 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), cu articolul 8 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și cu articolul 23 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Violența împotriva femeilor este o încălcare a drepturilor omului și o formă extremă de discriminare, înrădăcinată în inegalitățile dintre femei și bărbați, care contribuie la menținerea și amplificarea acestor inegalități. Angajându-se să pună în aplicare convenția, Uniunea își confirmă angajamentul de a combate violența împotriva femeilor pe teritoriul său și la nivel mondial și își consolidează acțiunea politică actuală și cadrul juridic substanțial existent în domeniul dreptului de procedură penală care prezintă o relevanță deosebită pentru femei și fete.
- (5) Atât Uniunea, cât și statele sale membre au competențe în domeniile reglementate de convenție.
- (6) Convenția ar trebui semnată în numele Uniunii, în ceea ce privește aspectele care intră în domeniul de competență al Uniunii, în măsura în care este posibil ca convenția să aducă atingere normelor comune sau să modifice domeniul de aplicare al acestora. Acest lucru se aplică, în special, în ceea ce privește anumite dispoziții ale convenției privind cooperarea judiciară în materie penală și dispozițiile convenției privind azilul și principiul nereturnării. Statele membre își păstrează competența în măsura în care convenția nu aduce atingere normelor comune sau modifică domeniul de aplicare al acestora
- (7) Uniunea are, de asemenea, competență exclusivă în ceea ce privește acceptarea obligațiilor prevăzute în convenție în legătură cu propriile instituții și propria administrație publică.
- (8) Întrucât competența Uniunii și competențele statelor membre sunt interdependente, Uniunea ar trebui să devină parte la convenție alături de statele sale membre, pentru ca împreună să își îndeplinească obligațiile stabilite prin convenție și să își exercite drepturile care le sunt conferite, în mod coerent.

- (9) Prezenta decizie se referă la dispozițiile convenției privind cooperarea judiciară în materie penală, în măsura în care este posibil ca acestea să aducă atingere normelor comune sau să modifice domeniul de aplicare al acestora. Decizia nu se referă la articolele 60 și 61 din convenție, acestea fiind abordate printr-o decizie de semnare separată a Consiliului care va fi adoptată în paralel cu prezenta decizie.
- (10) Regatul Unit și Irlanda au obligații în temeiul Directivelor 2011/36/UE ⁽¹⁾ și 2011/93/UE ⁽²⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului și, în consecință, iau parte la adoptarea prezentei decizii.
- (11) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.
- (12) Convenția ar trebui semnată,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Semnarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, în ceea ce privește aspectele legate de cooperarea judiciară în materie penală, se autorizează sub rezerva încheierii convenției menționate ⁽³⁾.

Articolul 2

Președintele Consiliului este autorizat să desemneze persoana împuternicită sau persoanele împuternicite să semneze convenția în numele Uniunii.

Articolul 3

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 11 mai 2017.

Pentru Consiliu

Președintele

R. GALDES

⁽¹⁾ Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

⁽³⁾ Textul convenției va fi publicat împreună cu decizia de încheiere.

DECIZIA (UE) 2017/866 A CONSILIULUI**din 11 mai 2017****privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, în ceea ce privește azilul și nereturnarea**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2), coroborat cu articolul 218 alineatul (5),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

întrucât:

- (1) Uniunea a participat, în calitate de observator, alături de statele membre, la negocierile referitoare la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (denumită în continuare „convenția”), care a fost adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 7 aprilie 2011. Convenția a fost deschisă spre semnare la 11 mai 2011.
- (2) În conformitate cu articolul 75 din convenție, aceasta este deschisă pentru semnarea de către Uniune.
- (3) Convenția creează un cadru legal cuprinzător și multidimensional de protejare a femeilor împotriva tuturor formelor de violență. Acesta are drept scop prevenirea, urmărirea penală și eliminarea violenței împotriva femeilor și a fetelor și a violenței domestice. Convenția prevede o gamă largă de măsuri, de la colectarea datelor și sensibilizare la măsuri juridice privind incriminarea a diferite forme de violență împotriva femeilor. Aceasta include măsuri de protecție a victimelor și furnizarea de servicii de sprijin și abordează problema violenței de gen în contextul azilului și migrației. Convenția instituie un mecanism de monitorizare specific care le permite părților să asigure punerea în aplicare eficace a dispozițiilor sale.
- (4) Semnarea convenției în numele Uniunii va contribui la realizarea egalității între femei și bărbați în toate domeniile, ceea ce constituie un obiectiv fundamental și o valoare fundamentală a Uniunii care trebuie respectate în toate activitățile sale în conformitate cu articolele 2 și 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE), cu articolul 8 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și cu articolul 23 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Violența împotriva femeilor este o încălcare a drepturilor omului și o formă extremă de discriminare, înrădăcinată în inegalitățile dintre femei și bărbați, care contribuie la menținerea și amplificarea acestor inegalități. Angajându-se să pună în aplicare convenția, Uniunea își confirmă angajamentul de a combate violența împotriva femeilor pe teritoriul său și la nivel mondial și își consolidează acțiunea politică actuală și cadrul juridic substanțial existent în domeniul dreptului de procedură penală care prezintă o relevanță deosebită pentru femei și fete.
- (5) Atât Uniunea, cât și statele sale membre au competențe în domeniile reglementate de convenție.
- (6) Convenția ar trebui semnată în numele Uniunii, în ceea ce privește aspectele care intră în domeniul de competență al Uniunii, în măsura în care este posibil ca convenția să aducă atingere normelor comune sau să modifice domeniul de aplicare al acestora. Acest lucru se aplică, în special, în ceea ce privește anumite dispoziții ale convenției privind cooperarea judiciară în materie penală și dispozițiile convenției privind azilul și principiul nereturnării. Statele membre își păstrează competența în măsura în care convenția nu aduce atingere normelor comune sau modifică domeniul de aplicare al acestora.
- (7) Uniunea are, de asemenea, competență exclusivă în ceea ce privește acceptarea obligațiilor prevăzute în convenție în legătură cu propriile instituții și propria administrație publică.
- (8) Întrucât competența Uniunii și competențele statelor membre sunt interdependente, Uniunea ar trebui să devină parte la convenție alături de statele sale membre, pentru ca împreună să își îndeplinească obligațiile stabilite prin convenție și să își exercite drepturile care le sunt conferite, în mod coerent.

- (9) Prezenta decizie se referă doar la articolele 60 și 61 din convenție. Decizia nu se referă la dispozițiile din convenție privind cooperarea judiciară în materie penală, acestea fiind abordate printr-o decizie de semnare separată a Consiliului care va fi adoptată în paralel cu prezenta decizie.
- (10) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul UE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, aceste state membre nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.
- (11) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul UE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.
- (12) Convenția ar trebui semnată,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Semnarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, în ceea ce privește azilul și nereturnarea se autorizează sub rezerva încheierii convenției menționate ⁽¹⁾.

Articolul 2

Președintele Consiliului este autorizat să desemneze persoana împuternicită sau persoanele împuternicite să semneze convenția în numele Uniunii.

Articolul 3

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 11 mai 2017.

Pentru Consiliu
Președintele
R. GALDES

⁽¹⁾ Textul convenției va fi publicat împreună cu decizia de încheiere.

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2017/867 AL COMISIEI

din 7 februarie 2017

privind categoriile de acorduri care trebuie protejate în cadrul transferurilor parțiale de proprietate în temeiul articolului 76 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului ⁽¹⁾, în special articolul 76,

întrucât:

- (1) Directiva 2014/59/UE prevede faptul că statele membre au obligația de a asigura protecția anumitor categorii de acorduri în cursul transferului parțial de active, drepturi și pasive ale unei instituții aflate în rezoluție. Această protecție este necesară și în cazul în care o autoritate de rezoluție modifică în mod forțat termenii unui contract la care instituția aflată în rezoluție este parte. Această protecție urmărește ca, atunci când sa efectuat un transfer parțial sau o modificare contractuală, să se împiedice separarea activelor, drepturilor și pasivelor care sunt legate între ele în temeiul acordurilor respective.
- (2) Pentru a asigura aplicarea corespunzătoare a acestei protecții, este necesar să se identifice în mod precis tipurile de acorduri care intră în domeniul de aplicare al fiecăreia dintre categoriile prevăzute de Directiva 2014/59/UE. Metoda cea mai adecvată pentru efectuarea acestei identificări este stabilirea de norme și definiții detaliate, pe lângă cele prevăzute de Directiva 2014/59/UE. Această metodă este preferabilă stabilirii unei liste de acorduri specifice care pot fi încheiate în temeiul diferitelor acte legislative naționale ale statelor membre, întrucât o astfel de listă ar fi dificil de completat și ar trebui actualizată în permanență. Prin urmare, prezentul regulament ar trebui să clarifice și să restrângă, în cazul în care este necesar, domeniul de aplicare al diferitelor forme de protecție prevăzute de Directiva 2014/59/UE în cazul fiecărei categorii de acorduri.
- (3) Diferitele categorii de acorduri prevăzute la articolul 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE sunt descrise mai mult sau mai puțin detaliat: unele categorii sunt detaliate integral, în timp ce altele sunt stabilite în termeni mai vagi. În plus, unele categorii se referă la un singur tip de relație și de obligație contractuală sau la un set limitat de relații și de obligații contractuale, în timp ce altele vizează un număr mai mare și o gamă deschisă de obligații, tranzacții și relații contractuale. Aceste din urmă categorii sunt susceptibile să includă toate raporturile juridice și contractuale dintre o instituție și una sau mai multe dintre contrapărțile sale. Dacă aceste categorii de acorduri ar fi protejate pe deplin, autorităților de rezoluție le-ar fi dificil sau chiar imposibil să efectueze transferuri parțiale. Prin urmare, este adecvat să se evite o protecție excesivă, care s-ar putea extinde la toate activele, drepturile și obligațiile dintre o instituție și contrapărțile sale.
- (4) Unele categorii de acorduri protejate sunt definite în termeni mai generali în Directiva 2014/59/UE. Pentru a spori certitudinea în ceea ce privește domeniul de aplicare, în special referitor la contractele de garanție reală, la acordurile de compensare reciprocă și de compensare și la mecanismele de finanțare structurate, aceste categorii ar trebui specificate mai în detaliu. Prezentul regulament delegat nu ar trebui să împiedice autoritățile de rezoluție să specifice mai în detaliu, în cazurile de transfer parțial, tipurile de acorduri de compensare și de compensare reciprocă ce beneficiază de protecție în cazuri individuale de transfer parțial, atunci când acordurile respective

⁽¹⁾ JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

sunt recunoscute în scopul atenuării riscurilor de norme prudentiale aplicabile, iar protecția, în special prin neseparabilitate, reprezintă o condiție a recunoașterii respective. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă dreptul de a decide în legătură cu această protecție extinsă în cazuri individuale de rezoluție.

- (5) Contrapărțile instituției pot conveni asupra unui așa-numit acord de compensare reciprocă „atocuprinzător” (*catch-all*) sau „nespecificat” (*sweep-up*), care să includă orice drepturi și obligații ale părților și, totodată, toate aceste drepturi și obligații. În consecință, prin acest tip de acord, orice pasive existente între părți ar fi protejate de riscul de a fi separate unele de celelalte. Drept urmare, transferul parțial în ceea ce privește această contraparte ar fi imposibil de gestionat și, în general, ar pune în pericol fezabilitatea instrumentului în ansamblul său, deoarece s-ar putea ca autoritățile de rezoluție să nu poată nici măcar să distingă pasivele care sunt acoperite de aceste acorduri de cele care nu sunt. Ar trebui apoi să se clarifice și faptul că acordurile de compensare reciprocă și de compensare „atocuprinzătoare” sau „nespecificate”, care includ orice drepturi și obligații ale părților și, totodată, toate aceste drepturi și obligații, nu ar trebui să fie calificate drept acorduri protejate.
- (6) Din articolul 80 din Directiva 2014/59/UE reiese că nicio restrângere a domeniului de aplicare al definiției acordurilor protejate în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE nu ar trebui să aducă atingere funcționării sistemelor de tranzacționare, de decontare și de compensare, în măsura în care aceste sisteme se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾. Autoritățile de rezoluție ar trebui, prin urmare, să aibă obligația de a proteja toate tipurile de acorduri menționate la articolul 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE care sunt legate de activitatea contrapărții în calitate de contraparte centrală. Aceasta include activitatea acoperită de un fond de garantare în conformitate cu articolul 42 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, fără a trebui însă să se limiteze la aceasta.
- (7) Același lucru este valabil în cazul activelor, drepturilor și pasivelor legate de sistemele de decontare a plăților sau a titlurilor de valoare. Întrucât acordurile de compensare care intră în domeniul de aplicare al Directivei 98/26/CE sunt protejate în caz de insolvență, acestea ar trebui protejate, de asemenea, din motive de consecvență, în temeiul articolului 76 din Directiva 2014/59/UE. Cu toate acestea, este oportun să se extindă domeniul de aplicare al protecției prevăzute la articolul 76 alineatul (2) din directiva menționată anterior la toate acordurile cu sisteme de plăți și de decontare a titlurilor de valoare și la activitățile conexe acestora, dacă este cazul.
- (8) Necesitatea specificării domeniului de aplicare al acordurilor care beneficiază de garanții în anumite cazuri în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE nu ar trebui să împiedice, în general, autoritățile de rezoluție să protejeze orice clasă de acorduri care poate fi inclusă într-una dintre categoriile de la articolul respectiv și care, în cadrul procedurilor de insolvență, este protejată de separarea activelor, drepturilor și pasivelor care fac obiectul acestor acorduri în temeiul legislației lor naționale în materie de insolvență, inclusiv al actelor care transpun în legislația națională Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾. Acest lucru este valabil dacă un creditor ar continua să beneficieze de drepturile care decurg din acord, cu excepția cazului în care întreaga tranzacție ar fi fost anulată în temeiul legislației naționale în materie de insolvență. Aceste dispoziții se aplică în special contractelor de garanție reală și acordurilor de compensare reciprocă și de compensare care sunt protejate în temeiul legislației naționale în materie de insolvență.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică definițiile din Directiva 2014/59/UE. Se aplică, de asemenea, următoarele definiții:

1. „securitizare” înseamnă securitizarea astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 61 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾;
2. „acorduri de compensare contractuală” înseamnă acordurile de compensare contractuală astfel cum sunt definite la articolul 295 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

⁽¹⁾ Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit (JO L 125, 5.5.2001, p. 15).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudentiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

Articolul 2

Condiții privind contractele de garanție reală, inclusiv operațiunile de finanțare prin instrumente financiare

Contractele de garanție reală prevăzute la articolul 76 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59/UE includ următoarele:

1. acordurile care prevăd garanții și garanții personale (*guarantees, personal securities and warranties*);
2. drepturile de retenție și alte garanții reale;
3. operațiunile de dare cu împrumut de titluri de valoare care nu implică transferul deplin al drepturilor de proprietate asupra garanției reale și care presupun ca o parte (împrumutătorul) să dea cu împrumut titlurile de valoare celeilalte părți (debitorul) în schimbul plății unui comision sau a unei dobânzi, precum și ca debitorul să ofere împrumutătorului garanții reale pe întreaga durată a împrumutului.

Contractele de garanție reală se califică drept contracte de garanție reală în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59/UE numai dacă drepturile sau activele la care este atașată garanția reală sau la care aceasta ar fi atașată în urma producerii unui eveniment care determină executarea sunt identificate sau identificabile suficient în conformitate cu termenii contractului și cu legislația națională aplicabilă.

Articolul 3

Condiții privind acordurile de compensare reciprocă

(1) Acordurile de compensare reciprocă încheiate între o instituție și o singură contraparte se califică drept acorduri de compensare reciprocă, astfel cum sunt menționate la articolul 76 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2014/59/UE, atunci când se referă la drepturi și obligații care decurg din contracte financiare sau instrumente financiare derivate.

(2) Acordurile de compensare reciprocă încheiate între o instituție și una sau mai multe contrapărți se califică drept acorduri de compensare reciprocă, astfel cum sunt menționate la articolul 76 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2014/59/UE, în oricare dintre următoarele situații:

- (a) atunci când acordurile sunt legate de activitatea de contraparte centrală a contrapărții, în special de activitatea acoperită de un fond de garantare, astfel cum se menționează la articolul 42 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
- (b) atunci când acordurile se referă la drepturi și obligații față de sistemele definite la articolul 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE sau față de alte sisteme de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare și sunt legate de activitatea lor de sisteme de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare.

(3) Autoritățile de rezoluție pot decide, în cazuri individuale, că acordurile de compensare reciprocă încheiate între o instituție și una sau mai multe contrapărți, în măsura în care se referă la alte tipuri de drepturi și obligații decât cele menționate la alineatele (1) și (2), se pot califica drept acorduri de compensare reciprocă în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2014/59/UE atunci când acordurile respective sunt recunoscute în scopul atenuării riscurilor de norme prudențiale aplicabile, iar protecția, în special prin neseperabilitate, reprezintă o condiție a recunoașterii respective.

Articolul 4

Condiții privind acordurile de compensare

(1) Acordurile de compensare contractuală încheiate între o instituție și o singură contraparte se califică drept acorduri de compensare reciprocă în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59/UE atunci când se referă la drepturi și obligații care decurg din contracte financiare sau instrumente financiare derivate.

(2) Acordurile de compensare contractuală încheiate între o instituție și una sau mai multe contrapărți se califică drept acorduri de compensare în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59/UE în oricare dintre următoarele situații:

- (a) atunci când acordurile sunt legate de activitatea de contraparte centrală a contrapărții, în special de activitatea acoperită de un fond de garantare, astfel cum se menționează la articolul 42 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
- (b) atunci când acordurile se referă la drepturi și obligații față de sistemele definite la articolul 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE sau față de alte sisteme de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare și sunt legate de activitatea lor de sisteme de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare.

(3) Autoritățile de rezoluție pot decide, în cazuri individuale, că acordurile de compensare încheiate între o instituție și una sau mai multe contrapărți se pot califica drept acorduri de compensare în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59/UE atunci când sunt recunoscute în scopul atenuării riscurilor de normele prudențiale aplicabile, iar protecția, în special prin neseparabilitate, reprezintă o condiție a recunoașterii respective.

Articolul 5

Condiții generale aplicabile contractelor de garanție reală, acordurilor de compensare reciprocă și de compensare și mecanismelor de finanțare structurate

(1) Articolele 2, 3 și 4 nu aduc atingere următoarelor competențe ale autorităților de rezoluție:

- (a) de a proteja orice tip de acorduri care pot fi incluse într-una din categoriile de la articolul 76 alineatul (2) literele (a), (c), (d) și (f) din Directiva 2014/59/UE și care sunt protejate în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență de o separare temporară sau pe o perioadă nedeterminată, de suspendarea sau de anularea activelor, drepturilor și pasivelor care intră sub incidența acestor acorduri în temeiul legislației lor naționale în materie de insolvență, inclusiv al actelor care transpun în legislația națională Directiva 2001/24/CE;
- (b) de a proteja orice tip de acorduri care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE și care sunt protejate în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență de o separare temporară sau pe o perioadă nedeterminată, de suspendarea sau de anularea activelor, drepturilor și pasivelor care intră sub incidența acestor acorduri în temeiul legislației lor naționale în materie de insolvență, inclusiv al actelor care transpun în legislația națională Directiva 2001/24/CE.

(2) Autoritățile de rezoluție pot exclude, în cazuri individuale, de la protecția conferită de articolul 76 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE contractele de garanție reală sau acordurile de compensare reciprocă și de compensare legate de contracte care includ orice clauză care, în cazul în care o contraparte se află în stare de nerambursare, îi permite unei contrapărți care nu se află în stare de nerambursare să facă numai plăți limitate sau să nu facă nicio plată în favoarea contrapărții aflate în stare de nerambursare, chiar dacă aceasta din urmă este un creditor net.

Articolul 6

Condițiile privind mecanismele de finanțare structurate, inclusiv securitizările și instrumentele utilizate în scopul acoperirii riscurilor

(1) Mecanismele de finanțare structurate prevăzute la articolul 76 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59/UE includ următoarele:

- (a) securitizări în care expunerile-suport au fost clasificate în tranșe și transferate printr-un transfer de proprietate complet din bilanțul inițiatorului către instituția sau entitatea aflată în rezoluție (securitizare de tip „vânzare reală”);
- (b) securitizări prin intermediul instrumentelor contractuale în cazul cărora activele-suport rămân în bilanțul instituției sau al entității aflate în rezoluție (securitizare sintetică).

În cazul securitizărilor de tip „vânzare reală”, orice rol exercitat de inițiator în structură, inclusiv în ceea ce privește administrarea împrumuturilor (*servicing*), oferirea oricărei forme de protecție împotriva riscurilor sau furnizarea de lichidități, se consideră obligație care face parte din mecanismele de finanțare structurate.

În cazul securitizărilor sintetice, garanția reală este considerată un drept care face parte din mecanismele de finanțare structurată numai în cazul în care aceasta este atașată unor active specifice și identificate suficient sau identificabile în conformitate cu termenii acordului și cu legislația națională aplicabilă.

(2) Acordurile care constituie o structură de securitizare care acoperă relațiile reciproce dintre inițiatori, emitenți, administratori fiduciari, societăți de administrare a activelor (*servicers*), administratori de lichidități și contrapărți de protecție pentru credite și swap-uri sunt considerate ca făcând parte din mecanismele de finanțare structurate în cazul în care aceste relații reciproce sunt direct legate de activele-suport și de plățile care trebuie efectuate din veniturile generate de aceste active către deținătorii de instrumente financiare structurate. Aceste relații reciproce includ obligațiile și drepturile legate de activele-suport, obligațiile aferente instrumentelor emise și contractelor de garanție reală, inclusiv tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate, necesare pentru menținerea fluxului de plăți în cadrul acestor obligații.

(3) Alineatul (2) nu aduce atingere competenței autorității de rezoluție de a decide, de la caz la caz și având în vedere structura specifică a mecanismului de finanțare structurată prevăzut la articolul 76 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59/UE, că celelalte acorduri dintre părți menționate la alineatul (2), precum acordurile de gestionare a împrumuturilor, care nu sunt direct legate de activele-suport și de plățile care trebuie efectuate, fac parte dintr-un astfel de mecanism de finanțare structurată.

*Articolul 7***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 7 februarie 2017.

Pentru Comisie
Președintele
Jean-Claude JUNCKER

REGULAMENTUL DE PUNERE ÎN APLICARE (UE) 2017/868 AL COMISIEI**din 19 mai 2017****de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume**

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului ⁽¹⁾,având în vedere Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 al Comisiei din 7 iunie 2011 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului în ceea ce privește sectorul fructelor și legumelor și sectorul fructelor și legumelor prelucrate ⁽²⁾, în special articolul 136 alineatul (1),

întrucât:

- (1) Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 prevede, ca urmare a rezultatelor negocierilor comerciale multilaterale din cadrul Rundei Uruguay, criteriile pentru stabilirea de către Comisie a valorilor forfetare de import din țări terțe pentru produsele și perioadele menționate în partea A din anexa XVI la regulamentul respectiv.
- (2) Valoarea forfetară de import se calculează în fiecare zi lucrătoare, în conformitate cu articolul 136 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011, ținând seama de datele zilnice variabile. Prin urmare, prezentul regulament trebuie să intre în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Valorile forfetare de import prevăzute la articolul 136 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 sunt stabilite în anexa la prezentul regulament.

*Articolul 2*Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 19 mai 2017.

*Pentru Comisie,
pentru președinte
Jerzy PLEWA
Director general*

Direcția Generală Agricultură și Dezvoltare Rurală

⁽¹⁾ JO L 347, 20.12.2013, p. 671.

⁽²⁾ JO L 157, 15.6.2011, p. 1.

ANEXĂ

Valorile forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

(EUR/100 kg)

Codul NC	Codul țării terțe ⁽¹⁾	Valoarea forfetară de import
0702 00 00	MA	119,1
	TN	158,2
	TR	94,0
	ZZ	123,8
0709 93 10	TR	131,2
	ZZ	131,2
0805 10 22, 0805 10 24, 0805 10 28	EG	58,9
	MA	58,6
	TR	41,8
	ZA	88,5
	ZZ	62,0
0805 50 10	AR	123,2
	TR	65,0
	ZA	207,1
	ZZ	131,8
0808 10 80	AR	94,0
	BR	115,9
	CL	126,4
	CN	145,5
	NZ	158,4
	US	107,1
	ZA	100,2
	ZZ	121,1

⁽¹⁾ Nomenclatura țărilor stabilită prin Regulamentul (UE) nr. 1106/2012 al Comisiei din 27 noiembrie 2012 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 471/2009 al Parlamentului European și al Consiliului privind statisticile comunitare privind comerțul exterior cu țările terțe, în ceea ce privește actualizarea nomenclatorului țărilor și teritoriilor (JO L 328, 28.11.2012, p. 7). Codul „ZZ” desemnează „alte origini”.

DECIZII

**DECIZIA (UE, Euratom) 2017/869 A CONSILIULUI
din 16 mai 2017
de numire a unui membru în cadrul Curții de Conturi**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 286 alineatul (2),
având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, în special articolul 106a,
având în vedere propunerea Ungariei,
având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Mandatul domnului Szabolcs FAZAKAS s-a încheiat la 6 mai 2016.
- (2) Ar trebui, prin urmare, să fie numit un nou membru,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Doamna Ildikó GÁLL-PELCZ este numită în calitate de membru în cadrul Curții de Conturi pentru perioada 1 septembrie 2017-31 august 2023.

Articolul 2

Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării.

Adoptată la Bruxelles, 16 mai 2017.

Pentru Consiliu
Președintele
L. GRECH

⁽¹⁾ Avizul din 27 aprilie 2017 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

RECTIFICĂRI

Rectificare la Regulamentul (UE) 2017/693 al Comisiei din 7 aprilie 2017 de modificare a anexelor II, III și V la Regulamentul (CE) nr. 396/2005 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește limitele maxime pentru reziduurile de bitertanol, cloromequat și tebufenpirad din sau de pe anumite produse

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 101 din 13 aprilie 2017)

La pagina 12, în anexă, punctul 1 litera (b), în tabelul care înlocuiește coloana referitoare la cloromequat din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 396/2005, rubricile privind numerele de cod de la 1030000 à 1030990:

în loc de:

„1030000	Ouă de păsări	0,01 (*) ,
1030010	Găini	
1030020	Rațe	
1030030	Gâște	
1030040	Prepelițe	
1030990	Altele	

se citește:

„1030000	Ouă de păsări	0,1 ”.
1030010	Găini	
1030020	Rațe	
1030030	Gâște	
1030040	Prepelițe	
1030990	Altele	

Rectificare la Regulamentul (UE) nr. 1270/2009 al Consiliului din 21 decembrie 2009 privind autorizarea permanentă a anumitor aditivi din hrana animalelor

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 339 din 22 decembrie 2009)

Pe copertă și la pagina 28, titlul Regulamentului se citește:

„Regulamentul (UE) nr. 1270/2009 al Comisiei din 21 decembrie 2009 privind autorizarea permanentă a anumitor aditivi din hrana animalelor”

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO